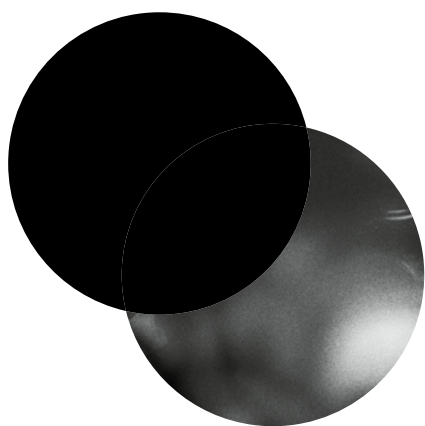

host

Jakub Fránek — Tropické noci

Brno 2024

Jakub Fránek   Tropické noci

Vychází s finanční podporou

Ministerstva kultury ČR

© Jakub Fránek, 2024

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2024

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2089-3 (PDF)

ISBN 978-80-275-2090-9 (EPUB)

ISBN 978-80-275-2091-6 (MobiPocket)

Už během bouřky, která se přes Sadovou přehnala krátce po třetí hodině, Eduard Klajner zaslechl zvláštní rány. V rozespalosti je nejprve považoval za krupobití, ale pak si uvědomil, že kroupy by dopadaly na více místech současně a spíš by jemně bubnovaly. Protože zvuky ustaly stejně rychle, jako se objevily, víc se jimi nezabýval a za slábnoucího blýskání opět usnul.

Až ranní cesta do zahrady odhalila původ nočních úderů. Vítr ze sedlové střechy strhl šest tašek a rozházel je po betonové části dvoru za domem. Eduard úlomky popraskaných tašek odklidil k plotu a uvažoval, že ty dvě, které zůstaly v celku, by ještě šly použít. Mezeru v krytině ze země nešlo přehlédnout, a aby lépe určil rozsah škod, přistavil si ke zdi žebřík. Opřel ho o okapovou hranu, nohou se pevně zapřel o první příčku, a když si takto ověřil, že žebřík drží, opatrně se vydal nahoru.

Vzpomněl si přitom na to, jak stával jako malý kluk pod střechou, po níž se s kladivem v ruce nebojácně procházel jeho otec. Eduard tehdy křečovitě jistil prázdný žebřík, točila se mu hlava a každý tatínkův krok mu připadal jako jistý pád do propasti. Pokaždé se strachoval zbytečně, otec se vždycky vrátil dolů. Ale potom, v padesáti sedmi letech, ho náhle ranila mrtvice, a Eduarda v poslední době čím dál častěji

přepadávaly myšlenky na přibývajících roky a nejistou osu života. Padesát pryč, stáří se blížilo a bylo nepředvídatelné stejně jako noční bouře. Kolik zbývalo? Třetina, čtvrtina, nebo už jen osmina? Kolikrát ještě stromy rozkvetou a zase opadají? Avšak toho rána o smrti nepřemýšlel, zabýval se aktuálnějšími problémy.

Postavil se na předposlední příčku žebříku a mrzutě si prohlížel stav střechy. Historické, kdysi sytě rudé falcovky pokrýval tmavý plak zapuštěné špíny a prachu, v němž se místy vyjímal šedobílý holubí trus. Po severní straně se šířila a někde doslova kvetla zelenavá plíseň. Okapový žlab byl zanesený zbytky listů a mechovými polštářky. Ale střecha se nijak nevymýkala z celkového vzezření starého stavení, které už několik let volalo po rekonstrukci. Pozitivní zprávou bylo nyní Eduardovi alespoň to, že odhalená fólie pod uvolněnou krytinou zůstala neporušená a působila pevně a vodotěsně. Vystoupal na poslední příčku a namáhavě, celý natažený, kladívkem upevňoval tašky nacházející se v okolí místa poškození. Během krátké chvíle mu na čele zase vyrazil pot.

Když při práci zvedl oči ke komínu, oslepilo ho stoupající slunce a několik vteřin měl jeho obrys před očima. Nepříjemné probleskování ho přimělo otočit se ke světlu zády, do zahrady. Přidržel se okapu a vtom si na konci sadu všiml páru pohybujících se bodů. Aby se zbavil té přechodné slepoty, zápěstím si promnul oči a za intenzivního mrkání ostřil zrak. Postupně rozeznal dvě postavy popocházející kolem

hranice pozemku. Přišlo mu, že se opírají o plot a nahlížejí do zahrady. Eduard o pozornost nestál. S nelibostí je dál pozoroval. Možná to byla nějaká děcka, podle výšky spíš starší, i když ta dálka mohla zkreslovat. Klidně se mohlo jednat o dospělé. Co měli v plánu? Vzít si něco ze zahrady? Vyčetl si, že se dosud nepustil do natažení nového plotu. Zrovna tam vzadu u vody se pletivo kroutilo a vyvracelo. Eduard si nebyl jistý, jestli právě s ním trochu nelomcovali. Co je v jeho zahradě mohlo zaujmout? Situaci sice monitoroval z vyvýšené pozorovatelný, tím se mu však současně snižovala možnost včas zareagovat. Vpád na svůj pozemek by nestrpěl. Těch necelých pět set metrů čtverečních představovalo vše, co Eduard Klajner měl. Zvažoval, že sleze dolů, ale pořád váhal, jestli to není zbytečné. Nerad by se plašil kvůli děckám, která třeba jen procházela kolem. Nakonec se rozhodl, spustil se ze žebříku a spěchal do zahrady.

Jenže mezi stromy nikoho nenašel a polní cesta kopírující koryto potoka byla také prázdná. Z dálky šuměl splav řeky, za vodou zase cvrkal cvrček, ale žádné hlasy k Eduardovi nedoléhaly. Zaslepily ho paprsky a jenom špatně viděl? Přísahal by, že tam skutečně byli. Potom ovšem museli zapadnout do něčí zahrady, protože jinak zmizet nemohli. Raději se vrátil do domu a v zámku dveří vedoucích do dvora dvakrát otočil klíčem.

Před desátou zazvonil zvonek a jeho tón Eduarda zastihl rozkročeného mezi záhony okurek. V předklonu

nadzvedával jednotlivé šlahouny a drobné bodliny se mu při sběru zapíchnuly do dlaní. Úroda byla slabá, většinu listů pokrývala žlutá plíseň a napadené šlahouny nenesly téměř žádné plody. Přesto doufal, že noční déšť půdě prospěl. Houštinu neprocházel už dva dny a nechtěl riskovat, že by aspoň těch několik zdravých okurek v dalším parném dnu seschlo. Modré oči, které životem jaksi potemněly, soustředěně pátraly mezi listy. Kapky potu stekly Eduardovi po spáncích k lícním kostem a podráždily čerstvě oholenou pokožku. Na rtech cítil slanou pachut', a tak mu krátký odpočinek přišel vhod. Špinavé ruce si otřel do žluto-bílé, kdysi sváteční polokošile, kterou dostal od Radky k některým narozeninám, a šel otevřít. Nevědomil si, že je sobota, a prvně si myslel, že zvoní pošťák. Už týdny očekával zásilky levného zboží z Číny. Cestou ke dveřím se zvonek rozřinčel podruhé a Eduarda popohnal.

„Už jdu!“ křikl do chodby.

Na prahu stál Igor, Eduardův dlouholetý kolega. Přišel tak, jak byl v letních dnech zvyklý — jen v otrhaných riflových kraťasech a nazouvácích. Byl podsaditý, s úzkými rameny, ale žensky širokými boky, a jeho kůže měla díky tmavému opálení až jižansky zlatavý nádech. Povislé prsy a břicho přepadající přes opasek se leskly opalovacím olejem. Spiklenecky se usmíval.

„Edo! Podívej, co mám, Edo!“ ohlásil místo pozdravu a zvedl potetovanou pravačku, ve které svíral dlouhý tyčový nástroj s diskem na konci.

„Co to je?“

Eduard poznal, že Igor drží přístroj pro hledání kovů. Přesto se zeptal. Věděl, že příležitost rozmluvit se o své nové hračce přítele potěší.

„Nevidíš? Detektor. Sehnal jsem ho na bazaru za šest stovek. Vždycky jsem chtěl zkusit něco objevit.“

„A?“

„Zatím pár hřebíků.“

Eduard to mlčky přešel a pozval přítele dovnitř. Igor souhlasil, a aniž se zul nebo na něj počkal, prošel se svým přístrojem rovnou do zahrady. Do toho hlásil, že detektor je dokonce vodotěsný, ale že tyč na dno rybníka stejně nedosáhla. Hned plánoval, že násadu něčím prodlouží. Eduard za jeho zády nenápadně kroutil hlavou. Jak Igora znal, detektor do týdne odloží do garáže.

Eduardovi přišlo vhod, že host neztrácel čas řečmi a beze slov se ztratil vzadu v zahradě. Aspoň mohl dokončit sklizeň. Přidřepkl k záhonu a hledal mezi šlahouny malé, zkroucené okurky. Takovými se miska plnila pomalu. Navíc mu připadalo, že teplota během těch málo minut opět o něco stoupla. Kdyby ráno nemusel na střechu, už by měl dávno posbíráno. Vtom se zvoněk ozval znovu. Tentokrát dlouze, intenzivně. Eduard se vyšvihl z podřepu, až se mu zamotala hlava. Jak kráčet po chodníku z cihel mezi záhony, zatmělo se mu před očima. Musel se opřít o tyč sušáku, aby zase nabral stabilitu.

Za vchodovými dveřmi na něj čekala jen prázdná ulice. Zkontroloval, že ve schránce nezůstalo žádné

avízo nebo balíček, a vyšel několik metrů před dům. Stál na místě, dlaní si zastínil oči a rozhlížel se po obou koncích ulice. Po pošťače či komkoli jiném nebylo ani stopy. Vrátil se tedy dovnitř a zase si dal dobrý pozor, aby zamkl na oba západy. Raději to před návratem do zahrady ještě překontroloval. Netušil, jestli se mu zvonění jenom zdálo.

Igor bez přestávky procházel kolem stromů a od-fukoval cigaretový kouř. Občas se skláněl pod větvemi a detektorem pozorně skenoval trávnick. Nedbal na spadené třešně a meruňky a ovoce rozšlapával. Obtě-žoval tím hlavně vosy, které z přezrálého ovoce od-létaly uprostřed hodování a podrážděně bzučely v ko-runách.

„Ty jsi slyšel, že by někdo zvonil?“ zeptal se ho Eduard.

„Nevím. Asi ne. Proč?“

„To je jedno. Asi jsem se přeslechl.“

„Anebo si z tebe, Edo, někdo prostě dělá prdel.“

Igor se zastavil a konečně stroj vypnul. „Prý už mají kupce. Chtějí to vzít nějací Arabové, včera se na to byli podívat.“

Eduard z kmene odloupl kousek naprasklé kůry a točil s ním mezi prsty. Zeptal se Igora, odkud to ví.

„Přemek volal. Říkal, že nabízejí něco kolem čtyři-ceti milionů. To bysme, vole, mohli ještě něco dostat,“ zamrkal Igor.

„Já už s ničím nepočítám. A jestli tady teprve včera byli, tak se toho může ještě dost změnit.“

Igor se postavil na špičky, aby dosáhl na jednu ze silnějších větví, a marně se na ní pokoušel udělat shyb.

„Ty všechno vidíš moc černě. Dej na mě. Do konce roku se to zas rozjede a budeme hákovat. A betonárka ještě poplatí dluhy.“

„Já už se stejně nevrátím.“

„Ne? A co tu chceš jako dělat? Já se k tomu musím stavět pozitivně. Musím něco nosit dom,“ přikyvoval Igor sám sobě. Eduardův pohled utkvěl na odloženém detektoru. Ale nemělo smysl cokoliv namítat. Raději se ho zeptal, jestli už u něj s přístrojem něco našel. Igor zalovil v zadní kapse kraťasů a po jednom vytahoval různé předměty. Kousek drátu, matici a rezavý hřebík. Oznámil Eduardovi, že je pak venku vyhodí, aby mu tady pořád nepískaly.

„Ale pozor,“ namířil na přítele hlinou umazaný prst, „tohle vypadá na cenný kus.“

Z druhé kapsy vytáhl stříbrný řetízek a nesl ho k Eduardovi. Ten opatrně nastavil obě dlaně, jako kdyby přijímal nejcennější drahokam, a prohlížel si lesknoucí se ozdobu. K řetízku byl připevněný čtvercový přívěsek s vyrytou hlavou nějakého zvířete. Při bližším pohledu zjistil, že jde o lva. Šperk působil docela laciným dojmem. Nejprve se mu zdál trochu povědomý, ale čím víc se snažil zařadit si ho, tím víc se utvrzoval v tom, že řetízek vidí poprvé.

„Ten určitě není můj. Kdes ho našel?“

Igor mávl směrem k polní cestě: „Tam v trávě. Co s ním?“

„Nevím, já ho nechci.“

Eduard se procházel kolem drátěného plotu a na několika místech do něj zatlačil. Zkoušel jeho výdrž. Pletivo pokrývala rez několika desetiletí. Smyčky u sloupků popraskaly a napínací dráty se prověsily. U země se plot zkroutil a s trochou síly ho šlo nadzvednout do téměř půlmetrové výšky. Eduardovi při tom hroty drátů poškrábaly zápěstí a zanechaly na kůži rudé škrábance. Během obhlídky Igorovi popsál, jak ráno při opravě střechy viděl potulovat se v těch místech nějaké dvě postavy. Měl podezření, že řetízek patří jim.

„Tím by nikdo neprolezl. Na to by se každý vysral,“ vyloučil to důrazně Igor, „prostě to sem spadlo. Někdo si s tím točil na prstech,“ předvedl názorně pohyb, „a vyletěl mu z ruky.“

„Tak si ho nech, nebo ho klidně vyhoď,“ uzavřel Eduard celou záležitost s vědomím, že řetízek zřejmě skončí v garáži na nějakém zaprášeném regálu, a hodil ho zpět Igorovi. Ten jej nezachytil, mezi prsty mu propadl do trávy a Igor se s přehnaným funěním pro něj ohnul.

„Ale vlastně se ti ani nedivím, Edo. Já taky nemám rád, když se mně někdo motá kolem baráku. Teď po večerech se mně za kůlnou scházela parta děcek, vykuřovali tam a chlastali. Ale stačí rozsvítit a rozprchnou se. Už tam nechávám celý večer světlo a je klid. Akorát zas propálím elektriku, no.“

„Ty víš, čí jsou?“

„Myslím, že dva jsou od Marcely. Čmárali po zdi kraviny, ale taky svoje jména. Ti jsou takoví problémoví, co jsem slyšel.“

Igor Eduardovi potvrdil, že má na mysli Marcelu, která léta prodává v místním obchodě. Eduard zaujatě příkyvoval.

Do jejich rozhovoru záhy vstoupilo vrčení sekačky, se kterou po svém pozemku jako každou sobotu jezdil souseď ob tři stavení vlevo. Aby se nemuseli překřikovat, vrátili se k domu. Eduard cestou zpět rychle prošel zbytek posledního okurkového řádku a přidal do misky všehovšudy tři úzké okurky. Ještě by zasloužily růst, ale obával se sucha. Igor v mezičase alespoň prověřil, že kromě okurek se v záhoně nenacházejí žádné kovové předměty. Detektor mlčel.

Jak se blížili k domu, Igorovi se vybavila předchozí zmínka o střeše. Zastavil se pod okapem a vyptával se, co se v noci stalo. Jelikož na tom však nebylo nic mimořádného, téma záhy vyčerpali a mlčky vešli do ticha chodby. Podrážky Igorových nazouváků na linoлеu obtiskovaly načervenalé stopy od rozdrcených třešní. Než za ním Eduard zavřel a důkladně ve dveřích otočil klíčem, Igor se na prahu zastavil a pomalu se otočil.

„Víš, co by mě, Edo, stejně zajímalo?“

Sklopil zrak k detektoru a hleděl na něj, jako kdyby ho viděl úplně poprvé. Na Eduardovu odpověď nečekal.

„Jestli už s tím někdo objevil něco opravdu cenného.“

Na další nezvané hosty v domě Eduard narazil ještě před polednem. V kuchyni objevil mravenčí stezku. Sáh do kredence, aby cestičku kolem prahu zasypal solí, ale zjistil, že sáček je téměř prázdný. Poslední zbytky bílých krystalků tak vytřepal jen na začátek stezky. Těch pár mravenců, kteří se dostali až ke skříním, alespoň zašlápl. Protože nesnel pomyšlení na to, že se mu rozlézají do zásob, hned se vypravil na nákup.

Obchod se smíšeným zbožím stál prakticky uprostřed Sadové. Podle aplikace v Eduardových hodinách byl vzdálený tisíc dvě stě kroků. Většina z nich vedla do pozvolného kopce, na jehož vršku se nad asfaltovou silnicí vlnil vzduch. Eduard si na prořídlé, ale stále ještě velmi tmavé vlasy nasadil kšiltovku. Po sto deseti krocích dorazil na křižovatku s hlavní silnicí. Tak málo stačilo, aby se mu na šedém triku v místech okolo soláru objevily tmavé mapy od potu.

Zakrátko se k Eduardovi přidal společník. Toulavý pes. Tiše pobíhal kousek od něj, číchal k obrubníkům a občas vběhl až do silnice. Jedno z mála projíždějících aut jej z vozovky muselo vyhnat až za pomoci klaksonu. Troubení Eduarda přimělo ohlédnout se. Netrpělivý řidič si u pravého ucha ramenem přidržel mobil, šlehal po psovi nenávisnými pohledy, načež podřadil a s burácením motoru za chvíli zmizel za horizontem.

Pes s vyplazeným jazykem zamířil zpět na chodník, kde se Eduardovi připlétl pod nohy. V polovině kopce to Eduardův tichý doprovod vzdal. Zlákala ho otevřená vrata a stín autodílny. Zevnitř se linul hlasitý rock, většinou doprovázený kvílením brusky. Pes se motal kolem přistavených vozů a hledal, kam by ulehl. Po chvíli si toulavého voříška všimli chlapi a vyhnali ho ven na slunce. Nakonec zalezl pod plechy z rozmontovaného vraku, kde našel stín.

Potravinny byly součástí čehosi, co vzdáleně připomínalo náves. Tak o tom místě také zdejší obyvatelé běžně hovořili a každému bylo zřejmé, co má ten druhý na mysli. Silnice se tam rozšiřovala, protože se po obou stranách tyčily autobusové zastávky s přílehlými ostrůvky. Kolem tohoto oválu byly rozmístěny klíčové obecní objekty. Obecní úřad, polyfunkční dům s poštou, ordinací praktického lékaře a společenským sálem. Vedle stála kaplička, základní škola pro první stupeň a kousek opodál právě obchod s potravinami. Vše na padesáti metrech. Zároveň šlo o pomyslný vrcholek vesnice, neboť cesta odtud se v obou směrech mírně svažovala.

Na rozdíl od náměstí, jaká se nacházela ve větších městech, zde panoval jen minimální ruch a většinou sem zavítali pouze místní. Přesto na parkovišti mezi úřadem a školou stálo víc aut než jízdních kol. Mezi nimi se obzvlášť vyjímal místostarostův nový a obrovský Jeep, jehož cena se ve vsi v poslední době stala předmětem mnoha hovorů.

„Mám si pohnout?“ přivítala ho Marcela před obchodem.

„Jdu jenom pro sůl.“

Marcela se zády opírala o zábradlí u schodků a kouřila cigaretu s příchutí lesních plodů. Palcem druhé ruky při tom na telefonu zdolávala další level nekonečné hry spočívající v nenáročném skládání symbolů do trojic. Přestože jí bylo přes čtyřicet, působila velmi vyžile. Mohly za to zejména propadlé a celoročně pobledlé tváře s vráskami kolem úst. Eduard to přičítal převážně následkům intenzivního kouření. K tomu dojmu však přispívala také její nezvykle drobná a hubená postava.

„Tak vydrž, hned jsem tam,“ odvětila Eduardovi a potáhla si víckrát za sebou. Pak nedopalek přidala do své sbírky v zavařovačce pod zábradlím. Mobil zatím neodložila a pokračovala ve hře. Do sobotní zavíračky v půl dvanácté zbývalo dvacet minut. Ještě nebylo kam spěchat.

Eduard na ni nečekal a zamířil rovnou do prostřední uličky k dochucovadlům. To, že Marcela vešla dovnitř a postavila se za kasu, poznal v odrazu jednoho z bezpečnostních vypouklých zrcadel. Pro jistotu vzal rovnou dva balíky té levnější soli a vrátil se zaplatit. Cestou se zdržel u boxu s mléčnými výrobky a nanuky, aby se zchladil.

„To je zas nákup,“ odfrkla si pokladní při markování, „čtrnáct. A do stravenky ti s tímhle nevrátím, na to zapomeň.“

Eduard napočítal přesně čtrnáct korun a mince vysypal na misku. Prodavačka se chraplavým hlasem smála svému vtipu o solné jeskyni a dělila mezitím mince podle hodnoty do přihrádek. Opáčil, že potřebuje vyhubit mravence. Doporučila mu, aby si pořídil spíš speciální přípravek, načež Eduarda jakožto jediného zákazníka vyprovodila k východu. V obchodě tak zůstala už jen masařka opisující vzduchem u větráku nepravidelné oblouky.

„Slyšela jsem, že firmu včera měli kupovat. Víš o tom něco?“

Zakroutil hlavou.

Podotkla, že naopak čekala jeho okamžitý návrat, a ukázala prstem na Eduardovu kšiltovku. Hned mu nedošlo, co tím myslí. Pochopil to, až když si čepici sundal. Nesla logo betonárny. Marcela se hlasitě rozesmála, mezi zuby si vsunula novou cigaretu a hned na prahu obchodu škrtila zapalovačem. Poodstoupil o dva kroky dozadu.

„Tady by to taky mohli vzít,“ podotkla Marcela, „když už jsou v tom. A poslat sem nějaké peníze. Spáčil má zas svoje období.“

„Od kdy?“

„Dlouho. Podle mě začal už na konci května. Je to delší a delší. Prý mu finančák drží dépéháčko, tak kdo ví, jak to s tím tady dopadne,“ pohodila hlavou směrem k obchodu, „možná už ani radši nepřestane.“

Mluvila o Spáčilovi, majiteli obchodu. Deset měsíců v roce to byl docela spořádaný podnikatel. V obci

kromě obchodu vlastnil také onu autodílnu, kterou Eduard minul cestou sem. Zbylé dva měsíce, nejčastěji jeden na jaře a jeden na podzim, se z minuty na minutu, bez zjevné příčiny, začal utápět v litrech tvrdého alkoholu. V těch týdnech se po obci potuloval nemytý, ve špinavém oblečení, a nezabýval se ničím jiným než pitím. Jednou přespal pod konstrukcí tribuny na fotbalovém hřišti, jindy schoulený u kontejneru. Bylo mu jedno, že ho všichni viděli. Někdy ze Sadové zmizel úplně a vrátil se až za několik dní, aniž si pamatoval odkud. Domů ho žena nepouštěla. Věděla, že nemá smysl ho krotit. Sem tam ho někdo vzal domů umýt se a půjčil mu staré oblečení. Jakmile začal po měsíci zběsilého opilství zvracet krev, sám pochopil, že to stačilo. V ten moment ztratil chuť a střízlivěl. Stejně rychle jak začal, tak skončil, a po několikadenním spánku se vrátil k práci. A zase spustil tiché odpočítávání k další nevyhnutelné epizodě.

„Teď to zas stojí na mně, že. Kdybych se o to nestarala, tak může...“

„...Marcelo, skrz to starání...“ ačkoliv jí důrazně vpadl do řeči, najednou se zarazil a hledal vhodná slova. Hleděla na něj s pootevřenými ústy a kouř líně stoupal k obloze. Zvědavost jí nedala, a tak Eduarda popohnala, aby se vyjádřil.

„Jenom bych uvítal, kdybys děckám mohla vzkázat, ať se mně od domu drží dál. Rozumíš...“

Její reakce byla jiná, než očekával. Rozesmála se. Cigaretu típla o zeď, nedopalek schovala do sklenice

a kostnaté ruce si překřížila na prsou. Trochu se v zádech zaklonila a měřila si ho pohledem, v němž se pohrdání mísilo s pobavením. Na Eduarda v tu chvíli působila dojmem učitelky, jejíž žák při zkoušení prokázal elementární neznalost. Během všech těchto činností se nepřestávala významně pochechtávat. Zdání křehkosti bylo to tam.

„To jsi sem přišel jen kvůli tomu, jo? Ses nemusel namáhat.“

Namítl, že potřeboval sůl.

„Řekni si jim to sám, jestli ti něco udělali. Udělali?“

Co měl říct? Vzpomněl si na řetízek ze zahrady. Chtěl jí ho hned ukázat, jestli náhodou nepatří někomu z jejích výrostků. Záhy si uvědomil, že si ho s sebou odnesl Igor. Byl na tahu, ale neměl žádný důkaz. Nakonec jen mávl rukou, jako by tím chtěl nastalou situaci zlehčit.

„Jen bych nechtěl něco řešit, ať nejsou problémy. Po dobrém. Však ty víš, jak to chodí.“

„Ne, to vážně nevím,“ zamračila se poprvé, „jestli chceš, tak si jim to řekni sám. Vážně bys se sebou měl něco dělat. Nevzal sis prášky nebo co? Mívala jsem tě docela ráda, ale už blázníš. Je to pravda, fakt že jo.“

Šlehl po ní tak ostrým pohledem, že pod jeho tíhou ucukla. Utrousila, že jí vevnitř před zavíračkou stojí práce, a zmizela za výlohou.

V první řadě ho samozřejmě zarazilo, co mínila těmi prášky. Dozvěděla se něco? A pokud ano, tak odkud? Eduard se o tom nikomu nezmiňoval, tím si byl